

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Till Karl Starbäck
från vännen
J. J.

Några Verser

af

L.

Olof Osterman
26/4 34.

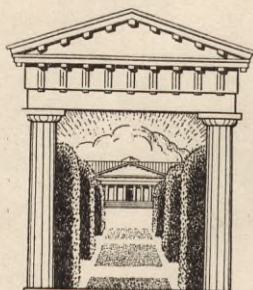
Ej i Svensk Bokkatalog

V. O. 70

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEA

Östergren

12238

EX LIBRIS
OLOF ÖSTERGREN

En vilken sagel.

Några Verser

men dock en främling för hvart hjerta kär.

Från husets drömda värld af från himlens solar
i fjärran tid han hit förvillad blef. —
Om husets värld han städs till oss talar,
dess saga städs i våra världa skref.

I.

Hans blick tycks skimra fram i stjernans ljusning,
som morgonrodnad över nejden strör;
hans röst tycks dalra till vindens susning,
som sönda vågen i de blåa skärens kör.
*"Det lilla här med välbehag
sig solar i sitt eget jag."*

Hans tårar ned bland daggens kyla
som himlen gråter uti natten tyst;
hans skära, drömda tankar liksom knoppas
i rosens knopp; af sommarviden kyst.

Efter Z. Topelius.

De liksom röda blommans färg i den,
de liksom glittra äppelns kam?
det är, som om de hviskats uti vinden,
som de ur ängvass blomma doftat fram.

Hans leende på barnets läppar leker,
det stråla tycks ut af himlens gall;
hans andedrägt i vårens fläktar smeker,
till lif hvar blommas ut den friska mall.

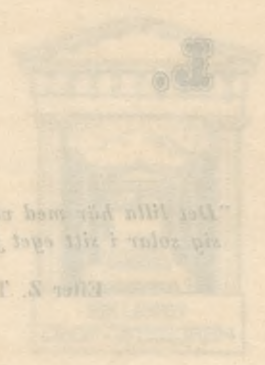
UNIVERSITÄT
BIBLIOTEK
UMEA

Umeå

12230

Några Verser

1a

Det lilla här med källskog
sig solar i sitt eget jag.
Efter S. Topelius.

En vilsen engel.

Det går en vilsen engel kring på jorden,
 som hit sig irrat från en högre sfär,
 som väl här alltid är en främling vorden,
 men dock en främling för hvart hjärta kär.

Från ljusets drömda verld, från himlens salar
 i fjärran tid han hit förvillad blef. —
 Om ljusets verld han städse till oss talar,
 dess saga städse i vårt hjärta skref.

Hans blick tycks skimra fram i österns ljusning,
 som morgonrodnan öfver nejden strör;
 hans röst tycks dallra uti vindens susning,
 som söfda vågen i dess slummer stör.

Hans tårar ned bland daggens tårar droppas,
 som himlen gråter uti natten tyst;
 hans skära, drömda tankar liksom knoppas
 i rosens knopp, af sommarvinden kyst.

De liksom rodna uppå rosenkinden,
 de liksom glittra uppå böljans kam;
 det är, som om de hviskats uti vinden,
 som de ur ängens blomma doftat fram.

Hans leende på barnets läppar leker,
 det stråla tycks ur aftonmolnens gull;
 hans andedrägt i vårens fläktar smeker
 till lif hvar blomma ur den frusna mull.

Och när som regnets droppe liksom skälfver,
 lätt genombäfvad utaf solens ljus,
 en strålig bro af droppen engeln hvälfver
 mot forna hemmet öfver jordens grus.

Och i vårt hjärtas gömda värld — där hvälfver
 mot hjärtats himmel, mot dess drömda ro
 af tåren, som i hoppets solljus skälfver,
 den vilsne engeln ock en strålig bro;

En strålig bro, som till den himmel leder,
 vi tyckas ana i vårt tysta hopp,
 där för vår blick en värld af ljus sig breder,
 där hjärtats alla missljud lösas opp.

Dit vilsne engeln hvälfver bron — vill rikta
 vår längtan till en högre värld än vår:
 vill i vårt bröst om ljusets rike dikta,
 dit jämt hans eget hjärtas längtan står;

Hans längtan till det fjärran hem han mistat,
 till ljusa himlen, som han fordom såg,
 hvars saga djupt han i sitt minne ristat,
 hvars minnen ständigt hägra för hans håg.

Skall aldrig denna engelns längtan stillas?
 Är alt hans hopp att nå sitt hem förbi?
 Den engel, som ur ljusets värld förvillas,
 skall evigt han en vilsen främling bli?

En gång han kanske ljusets underbara
 i minnet sedda värld än återser,
 när till en värld af ljus han mäktat klara
 den mörkrets värld, dit han förvillats ner.

Därför han vilsen irrar kring på jorden
att livvets mörka skuggor lysa opp;
därför han är en vilsen engel vorden,
om ledd än af ett oförvilladt hopp.

Ett hopp, som han i vårens fläktar andas,
som liksom doftar uti blommans doft,
att ljusets dag sist äfven här skall randas,
sist äfven fändas här i livvets stoft.

Det hoppet hviskar han i morgonvinden
att här sitt forna hem få återse,
det liksom rödnar uppå rosenkinden,
det tycks i aftonmolnens färger le.

Det hoppet dallrar uti vindens klagan,
när jorden sig till nattens hvila redt;
för slumrad nejd han än vill tälja sagan
om ljusa riket, som han fordom sett.

Det hoppet dallrar i vårt eget sinne,
i hjärtats drömmar — uti skaldens sång;
från ljusets svunna värld hvart rosigt minne
af engeln flätas in i rytmens tvång.

Säg, vet du, hvad den vilsne engeln kallas?
Hvad sagan nämns, som i vårt bröst han skref,
som till ditt eget hjärta, som till allas
af nejdens alfer ständigt hviskad blef?

Det *sångens* vilsne engel är, som sänker
ett skönhetsskimmer kring din lefnads stig
och som i tankens rike liksom stänker
ett regn af skära tankar öfver dig.

Den skönhet, som ur all naturen talar,
 som i ditt eget bröst du tala hört,
 det *sångens* säga är; — från himlens salar
 till jorden vilsne engeln henne fört.

Och hoppet engeln hviskar? — Att i gruset
 en verld af ljus skall tändas för vår syn,
 vår bundna tanke lyftas fri till ljuset,
 fri till sin drömda himmel ofvan skyn.

Och därför hvälfver han i mänskans hjärta
 af tårar och af hopp en strålig bro
 mot hjärtats drömda himmel, där all smärta
 och glädje lösas opp i evig ro.

När en gång i vårt eget vilsna sinne
 den drömda himlen ej en dröm blott är,
 när ljusets verld som speglad står därinne,
 när endast ljusets sagor täljas där;

Då är fulländadt engeln värf på jorden,
 då ljusets svunna verld han återser,
 då är ej längre han en fränling vorden,
 då är han ingen vilsen engel mer.

Säg, vet du hvad den vilsne engel kallas?
 Hvad sagan nämns som i ditt eget bröst?
 som till ditt eget hjärta som till alla
 af nådens älfver ständigt hviskad blif?

Det svagens vilsne engel är, som sänker
 ett skönhetsaknimer kring din lemnade stig,
 och som i tankens rike liksom sänker
 ett tegn af skatta tankar öfver dig.

Bunden eller fri?

Säg mig, är mänskan bunden eller fri?
 Är hon ett redskap åt försynen blifven?
 Är hon af ödets makt till alting drifven?
 En lekboll blott för slumpens tyranni?

Har här jag skjutit sanningen förbi?
 Blef en fullkomlig frihet mänskan gifven
 och ej af högre makter föreskrifven
 den lefnadsbana, som hon vandrar i?

Om hon är fri, hur vill man då förklara
 försynens makt, den höga, underbara?
 Bli då ej tron på den en ironi?

Om bunden, hvad är mänskans fria vilja?
 Hur' vill man denna då från himlens skilja?
 Jag kan blott fråga: bunden eller fri?

*) Reminiscens ur "Adam Homo," af Fr. Paludan-Müller.
 Säs sången, slutet _____

Den skönhet, som är all naturens talar,
 som i ditt eget bröst du tala hört,
 det *ängens* såga try — från himlens salar
 till jorden vilse engla henne fört.

Och hoppet engla biskar? — Att grovt
 en värld är fri? **Glädjen.** Bund.

Till jorden milda makter stundom sända
 en engel för att bringa mänskan frid,
 att trösta henne under lifvets strid,
 i hennes hjärta hoppets gnista tända.

Vi *glädje* kalla den af alla kända,
 till alla komna engeln, ljuf och blid,
 men som att dröja kvar har aldrig tid,
 som måste, som han kommer, återvända.

Ty blott en stund han får mot smärtan skydda,
 blott för en stund han hopp och tröst oss bringar:
 en engel kan på jorden ej bli kvar.

Och därför snart han höjer sina vingar
 och sväfvat bort ifrån vår låga hyddall,
 till blåa rymden, där sitt hem han har.

Sorgen.

I lifvet, där du lycka blott begär,
 men där mest törnen, sällan rosor finnas,
 där hoppets perspektiver aldrig hinnas,
 en vän, en trogen vän dig jämt är när.

Väl har du honom ej som glädjen kär,
 väl ej af honom något ljuft att minnas,
 men utan honom kan dock aldrig vinnas
 den himmel, hvartill mänskan danad är.

Sorg kallas vännen, hvilken här dig leder
 till himlen och sin broder glädjen beder
 att där han i sin famn dig sluta vill.

Ty sorg och glädje ifrån himlen stamma:*)
 de äro strålar blott af samma flamma,
 men sorg hör jorden, glädje himlen till.

---

*) Reminiscens ur "Adam Homo," af Fr. Paludan-Müller,
 8:de sången, slutet.

Lifvets Nemesis.

"Det går en Nemesis igenom lifvet."
 Vi täras ständigt af begärets kraf:
 fastän barmhertig himlen *alt* oss gaf,
 vi tyeka dock, att *intet* är oss gifvet.

Ett bittert bref utaf Allfader skrifvet,
 som hvarje mänskohjärta skrifvit af:
 du nöjd skall bli först i din kalla graf,
 ty där förintadt ditt begär är blifvet.

Fast stoftets barn vi blifva aldrig nöjda,
 om än vi blefve upp till himlen höjda;
 hvad än vi få, vi vilja dock ha mer.

Och sorg och glädje — lifvets jämvigt båda —
 vi aldrig vilja uti jämvigt skåda,
 men tro, att sorgens vågskål jämt tyngs ner.

*) Reminiscenter ur "Adam Lomo", af Fr. Palmström-Müller.
 Se sången, slutet.

En strid.

Vår barndoms solsken snart ur lifvet rymmer;
 dess himmel, förr i hoppets morgonglöd
 för barnets blick så ljus, så rosenröd,
 snart moln på moln för mannens blickar skymmer.

Den skymms af lifvets gnagande bekymmer,
 af dagens tunga kamp för dagens bröd,
 en bitter strid för lifvet till vår död,
 som i dess tomma kretsgång endast — skrymmer.

Ack, mången spiller bort sitt hela lif
 liksom för intet i ett ständigt kif
 och ständigt träl — blott för att kunna lefva.

För lifvet får i alt sitt lif man sträfva,
 för det försaka njutning, lycka, vif,
 för lifvet själf hvart lefnadsmål förkväfva.

Haidee.

*"Och endast vågen sörjer, der det tros,
hon gått till ro, Arkipelagens ros".*

Du Hellas' fagra, undersköna mö!
"Arkipelagens ros" af skum begjuten,
halft öppnad, halft än i din knoppning sluten,
vildt växande på Lambros vilda ö!

Ej smältes bort ditt väsens oskuldssnö,
när du i aftonskymningen blef njuten;
den låg än kvar, när du af stormen bruten
fick i din ungdoms skönsta blomning dö.

Naturens barn, du visste aldrig af
de af en lumpen bildning smidda banden;
du ville gifva alt — och alt du gaf.

Dröm än om Juan, där du gömd i sanden
söfs af den brutna böljans sång mot stranden,
blott sörjd af vågen i din glömda graf.

— ”Drömda fröjder.”

Som himlens skyar färgas rosenröda,
 när solen sig bak vesterns skuggor gömt,
 men öfver dem ett sista skimmer tömt,
 där hennes brutna strålar liksom blöda;

Så tyckas under lifvets strid och möda
 de ljusa fröjder, som vårt hjärta drömt,
 men som oss lifvet att försaka dömt,
 i hoppets *brutna* skimmer skönast glöda;

Så tyckas hjärtats drömmar skönast då,
 när kalla verkligheten dem föröder,
 när som vid minnets aftonrand de stå.

Som vesterns sky i kvällen skönast glöder,
 så tyckas de sin högsta skärhet få,
 när hoppet i vårt bröst liksom förblöder.

"Den villende, han sejrer —".

"Den villende, han sejrer", skalden sagt.
Men når passionen segern från dig vrider
och all din själskraft i sin boja smider,
har då att segra du väl ännu makt?

Du till en slaf af lidelsen är bragt
och all din vinst af dina tusen strider,
i hvilka endast nederlag du lider,
är blott ett tusendubbladt själförakt.

Du jämt din usla svaghet djupt föraktar
och hatar lidelsen, som dig förtär,
och — jämt dess njutning girigt eftertraktar.

Doek — står ej viljan segrande dig när
och dina steg på branta stigen saktar?
Är väl din egna kraft blott en chimär?

Asplöfven.

En stig.

En stig i lifvet gifs, från hvilken flyr
alt jämt hvar jordisk lycka, — hvilken leder
till marter blott, — som marter blott bereder
åt hvarje vandrare — sin tids martyr.

Dock, stigen är för honom mera dyr
än alt hvad lifvet för hans blickar breder;
att bringa frid och ljus till lifvet neder
ej ljusets hjälte något offer skyr.

Der jämt för allas väl blir offradt hans
och jämt hans samtid kring hans hjässa vrider
en krans, som blott af kvalens törne bands.

Dock på hans graf, på minnet af hans strider
i fjärran sekler lägges ned omsider
en skönare — af dygder flätad krans.

vid dess barn af snö betäckti;
dock för kolden ej de rysa
som för sommarns minsta fläkt.

Där de frusna snart förmultna
och fastna, när våren ler,
vinterns drivvor ligga smultna,
väckas de till lif ej mer. —

”Den vilja Vårstämning. er —”.

Vi lifvets alla vintrar tyckas glömma,
det är som blefve världen oss för trång,
när frusna böljan löses ur sitt tvång
och sippan lockas fram ur drivvans gömma.

Då liksom käns i vestanfläkten strömma
ett doft af hopp och vemod på en gång;
då liksom hviskas uti vindens sång
hvad allra ljufvast i vårt bröst vi drömma!

Det våren är, som kommer — säges det —
och täcker marken med sitt blomsternät.
Men ej för markens blommor blott det våras.

Nej, våren äfven i vårt inre strör
ett regn af blommor, hoppets dvala stör —
och frusna sinnet veknar, blicken tåras.

Asplöfven.

Drömmande i aftonstunden
står naturen i sömn försänkt;
knapt ett blad sig rör i lunden,
hvarpå daggens droppar stänkt.

Vinden sina trötta vingar
än i aspens topp blott rör,
blott dess blad än dallra tvingar,
ständigt deras slummer stör.

Ständigt de för vinden bäfva,
skälfva för hans susning blott,
när han fjärran än hörs sväfva; —
blott att darra makt de fått.

Först när gulnade de falla,
fälda af den mörka höst,
få de hvila, hvila alla,
hvila ut vid jordens bröst.

Där de snart till döds förfrysa
vid dess barm af snö betäckt;
dock för källden ej de rysa
som för sommarns minsta fläkt.

Där de frusna snart förmultna
och fastän, när våren ler,
vinterns drifvor ligga smultna,
väckas de till lif ej mer. —

Kanske månet hjärta ryser
 så för livvets minsta fläkt,
 hvilat först, när det förfryser,
 utaf dödens frost betäckt;

Först när livvets vinter söfver
 veka sinnet — liksom brer
 grafvrens kalla snö däröfver —
 fruset ej det darrar mer.

Där de fransar snart förmultna
 och fastän, när våren ler,
 vinterns drivor ligga smultna,
 väckas de till lif ej mer —

Sångarns dom.

Skalden prisar du som gudars son:
 sångarsnillet blott från himlen stammar,
 gnistan, hvilken i hans hjärta flamar,
 i hvars skimmer han sin diktverld ammar,
 är från himlens verld af ljus ett lån.

Sångarn som ett barn af gudars ätt
 får ej — tror du — blott som mänska mätas:
 för hans snille må hans fel förgätas;
 lagern, hvilken kring hans panna flätas,
 friar honom inför mänsklig rätt.

I hans hjärta milda makter lagt
 ned en skatt af mer än mänskligt värde:
 himmelsk skönhet de hans själ beskärde,
 större sanningar hans hjärta lärde,
 än hvad lifvet tusen andra sagt.

Därför ock — så tror du — himlen har
 större *lott* i lifvet barden gifvit:
 genom sången folkens folk han blifvit;
 hvad han skönt och sant i sänger skrifvit
 skola seklers sekler än ha kvar.

Därför äfven himlen siarn gaf
 större *kall*: att mot alt mörker strida,
 bringa sångens tröst till dem, som lida,
 ljus och klarhet öfver lifvet sprida,
 leda likars färd på lifvets haf.

Därför, liksom stort är sångarns kall,
liksom stor han själf i kamp för ljuset,
tror du honom än i högmodsruset,
genom låga laster fäst vid gruset,
tror du honom stor i alla fall.

Skalden, än så stor, är mänska blott.
Därför han som mänska blott må dömas,
intet fel för snillet får förglömmas,
mellan lagerkransens blad får gömmas
blott hvad i hans egen diktkrans stått.

Väl är sångens glöd ett lån ifrån
ljusets rike, väl därifrån den stammar. —
Dock, alt skönt, som i vårt inre flammor,
alt hvad rent i hjärtat mänskan ammar,
är från ljusa himlen ock ett lån.

Tro ej sångarn har af himlen fått
mer än mänsklig storhet. — I hans hjärta
bo ock stoftets lidelser och smärta,
väl det fläckats ock af syndens svärta,
gömmer i sin storhet mycket smått.

Och hans minne? — All dess glans en gång
bleknad står, af tiden liksom fräten,
all hans lyras klang en gång förgäten,
kanske tystad af barbarers läten,
kanske glömd för större skalders sång.

All den skönhet, som i sången bor,
mången kan åt stumma tanken skänka,
mäktar lika djupt som skalden tänka,
kan det endast ej i rytmer länka; —
säg, är sångarn då väl ensam stor?

Skön är lotten barden blef beskärd. —
 Skön är hvarje mänskas lott — är vorden
 ständig kamp mot mörkrets makt på jorden.
 Blott med de till sånger bundna orden
 kämpas striden ej för ljusets verd.

Stort är kallet. — Som på siarn själf,
 hvilat tungt på allas skuldror krafvet.
 "Blev end kaldets elv i myr begravet,
 när den jo som dug til slut dog havet,
 ved den dog sin vei til havets hvælv."

Ack blott hvad han skönast smidit har
 ur sitt hjärtas guld i sången glöder,
 men alt slagg, som där vid guldets löder,
 all den rost, som viljans järn föröder,
 därpå fins i sången intet kvar.

Skaldens krans af sånger binds blott af
 hvad som skönast blommar i hans sinne,
 skönast vuxit ur hans hopp och minne;
 djupt i sångarns hjärta stänges inne
 alt hvad sämre där han näring gaf.

Och den krans, som tiden honom ger,
 lagerkransen, som hans samtid brutit
 och omkring hans hjässa sammanknutit,
 — i den kransen tiden inneslutit
 blott sitt bifall — intet, intet mer.

Dock, ifall han rätt sitt kall förstätt,
 står en gång hans graf, hans minne siradt
 med en krans en efterverd har virat
 af de dygder, som i sekler spirat
 ur de toner från hans lyra gått.

Skön är då hans lott i sanning, när
 hvad han skönt och sant i sånger skrifvit,
 ljus och tröst åt tusen sinnen gifvit,
 djupt i tusen hjärtan ristadt blifvit,
 än i fjärran sekler älskadt är.

När än kring hans graf den blomverld gror,
 hvaraf han sin krans af sånger vridit,
 när dess doft han öfver sekler spridit;
 då mot mörkrets makt han härligt stridit,
 då med rätta blef han kallad stor.

Men om sångarn svika ses det kall,
 ljusets englar i hans hjärta skrifvit,
 litet, litet gagnar alt, hvad blifvit
 honom skänkt, hvad milda makter gifvit; —
 stor var aldrig mänskan i sitt fall.

Svigtar skalden under lifvets vigt,
 vill han ej sitt eget själf betvinga,
 ej i samklang med de toner bringa,
 hvilka från hans lyra skönast klinga,
 litet, litet väger all hans dikt.

Sångargåfvan, himlen honom gaf,
 mäktar kanske adla blott för stunden
 ytan af hans själ, som djupt i grunden
 är vid grusets lägsta laster bunden; —
 stor var aldrig än passionens slaf.

Om det bifall, hvilket kan ha bott
 på hans samtids läppar, honom tjusat
 och han med dess gift sin själ berusat,
 då har all sin storhet själf han grusat; —
 stor var aldrig den, som stor sig trott.

Därför, tro ej sångarns lefnad är
lika skön, som skönt han mäktar sjunga;
Väl hans tankar lätt på rytmer gunga;
ej så lätt han äfven bär den tunga
pligtens börda lifvet honom lär.

Ej i lifvets strid han alltid höll
eden han till ljusets fana svurit;
där han torde sällan lagrar skurit;
kanske lifvet honom rosor burit
blott då han för egen svaghet föll.

Därför skaldens lefnad aldrig mät
efter tankarna han band till sånger!
Ack, de alla, alla tusen gånger,
som han fallit och sig rest i ånger,
därom ingen mer än himlen vet.

Därför, tro ej, att hans lif är stort. —
Han, som alla, kan ha mycket felat,
om han oftast ock det rätta velat.
Stor är ej den himlen stort tilldelat;
stor är endast den, sin pligt har gjort.

Men hans lif ej heller döm för strängt. —
Hvarje mänskas lif har sämre stunder,
då hon lätt i striden dukar under.
Sångarn dväljs ej jämt i diktens lunder;
oftast kanske står dess tempel stängdt.

Ack, förgät ej, han är mänska blott!
Lätt i lifvets strid hvar mänska svigtar.
Skönt om ljusets rike väl han diktar,
men sin blick till jorden äfven riktar;
stoftets barn, han all dess svaghet fått.

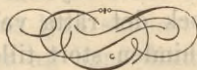

Honom döma rätt ej gifvet blef
jordens son, själf blott hans svage like.
Rätt döms mänskan blott i gudars rike,
dömes där utaf den höga Dike.
Ingen dödlig Hennes lagbok skref.

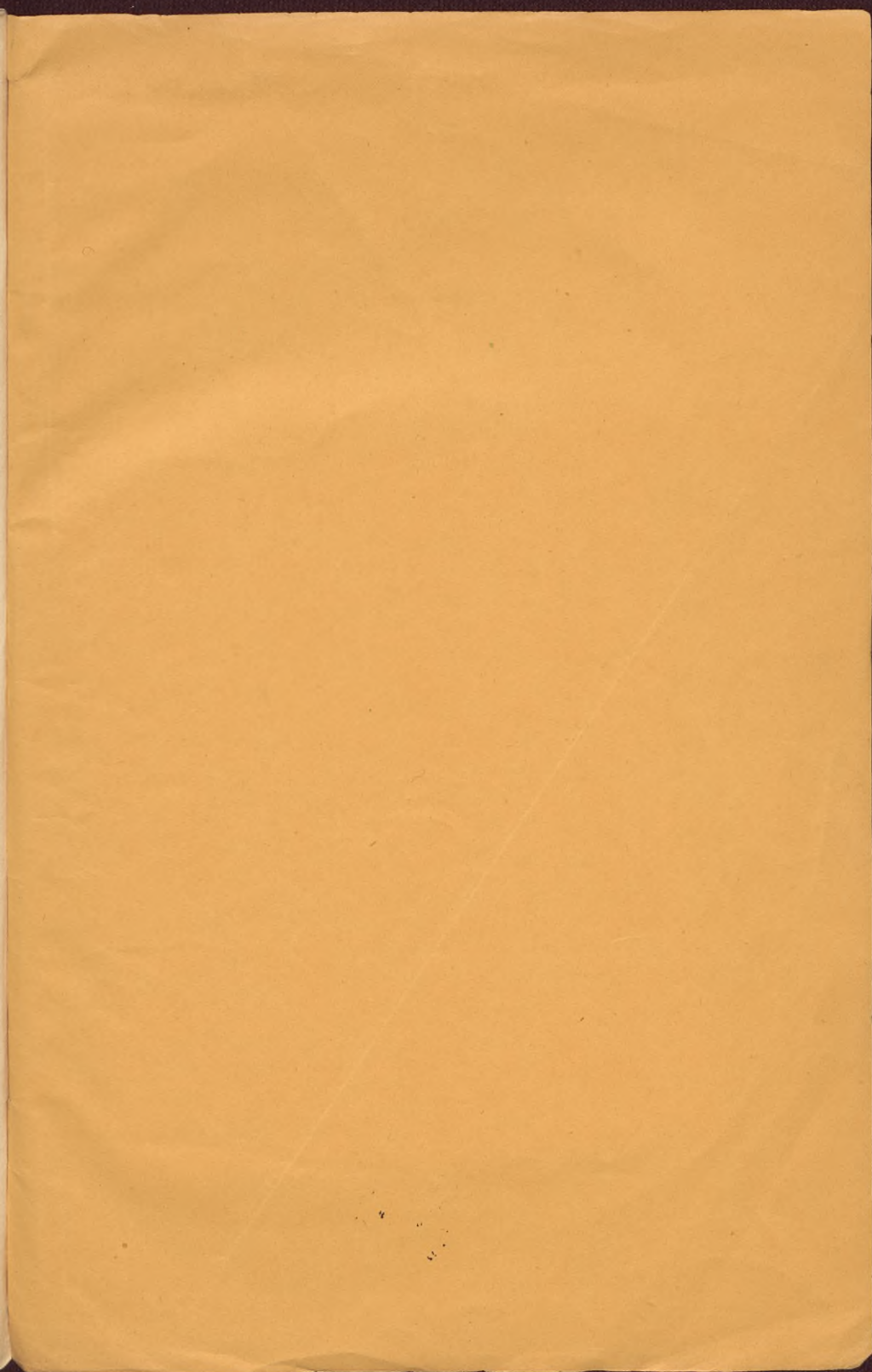
Sångarn som ett barn af stoftets ätt
skall — fast intet fel Hon vill förgäta —
Hon väl efter stoftets måttstock mäta.
Du blott *ett* om Hennes dom kan veta,
att, hur än den faller, den är rätt.

Därför, hvad än blifvit skaldens lott,
huru högt än verlden honom stälde,
om han svek i kamp för ljusets välde,
om du tårar vid hans sånger fälde,
glöm dock aldrig, han var mänska blott.

Stockholm.
A. Cedergren.
1880.

24